

ΔΙΝΟΡΑ

Ἡ συνομιλία ἐκείνη ἀπὸ πρώτης ἀρχῆς ἐν γένει τὸν ἠνώχλει. Αὐταὶ αἱ ἐκμυστηρεύσεις, αὐτὰ τὰ παράπονα δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπολήξουν εἰς τίποτε. Ἴδου τώρα ποῦ τοῦ ἐζητοῦσε νὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὰ πρώτα βήματα ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου; . . . Τί ἰδέα! λιγάκι ἀλλόκοτη! Ἄλλ' αὐτὸς δὲν ἐνοοῦσε τίποτε ἀπὸ τὰ καθέκαστα τῶν δικαστηρίων, ἀπολύτως τίποτε. Περιεφρόνει τὰς δίκας καὶ τὴν στρεψοδικίαν. Οἱ Βωμαρτέλ δὲ Σαντεναί ὑπεχρεοῦντο νὰ ἔχῃσι ξίφος καὶ ὄχι βελάδαν, καὶ ποτὲ δικαστικοὶ δὲν εἶχον ἐπέλθει εἰς τὴν οἰκογένειάν των. Δὲν εἶχεν εἰς τὸ μέγαρον οὔτε ἐφεσιδικίας οὔτε τελεσιδικίας. Δὲν ἔπρεπε ποσῶς νὰ βασιζέται ἐπ' αὐτοῦ. Ἄλλως τε ἡ ἀθωότης εἶνε πάντοτε βεβαία ὅτι θὰ θριαμβεύσῃ καὶ δὲν βλέπει τις δικαστικὰς πλάνας εἰμὴ εἰς τὰ κακὰ μυθιστορήματα καὶ τὰ παρηχημακότα δράματα. Καὶ εἰς τὰς τοιαύτας παραμυθίας ἀποσταζούσας τὴν ψυχράν φιλοφροσύνην τοῦ πεπολιτισμένου, ἡ Δινόρα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνεκάλυπτεν, οὐκ οἶδε πῶς, τόνον τινὰ εἰρωνικῆς ὑπεροφίας. Τὰ τετριμμένα ἐκεῖνα λόγια: «Θάρρος . . . ὑπομονή . . . ὑποταχθῆτε εἰς τὴν τύχην . . .» τὰ συνηθάνετο ὡς ἂν παγετώδης τις ὄγκος κατέπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς.

Ἵπομονή; ἐκείνη; ἐνώπιον τῆς προδήλου ταύτης ἀδικίας; Ἡ θυγάτηρ τοῦ δυστυχοῦς ἀθώου τοῦ ἐδηγηθέντος εἰς τὰς εἰρκτάς, ὡς πρόβατον εἰς τὸ σφαγεῖον, νὰ δεχθῆ ἀγογγύστως καὶ σιωπηρῶς τοιαύτην ὀκνηρὰν παραγνώρισιν! Ἄλλὰ διὰ ποῖαν τὴν ἐξελάμβανεν ὁ πρίγγιψ Σαντεναί; Δὲν ἐγίνωσκε λοιπὸν ὅτι ὑπάρχει ἰδιωτὶς τιμῆ, ὡς ὑπάρχει τιτλοφόρος, ἢ μᾶλλον ὅτι μία εἶνε ἡ τιμὴ, καὶ ὅτι ἡ κόρη τοῦ λογίου δὲν θὰ ὑπέμενε τὴν αἰσχύνην ταύτην, ὅσῳ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ πρίγγιπος Σαντεναί δὲν θὰ ὑπέφερε μίαν προσβολήν.

Τὸν ἐγκατέλιπεν, ἐνῶ ἐξηγειρετο ἡ ἀπατηθεῖσα ἐμπιστοσύνη τῆς ἐνώπιον τῆς περιφρονητικῆς κατὰ τι φιλοφροσύνης τοῦ Ρενέ. Ἐκεῖνος δὲ ἀνῆλθε τὸ ὄχημα, λέγων εἰς τὸν ἠνίοχον: «Εἰς τὸ σπῆτι!» Καὶ ἐνῶ τὸν ἔφερον ἐκεῖ ἡ ἀμαξία του, ἀνεπόλει μετ' ἡδυπαθοῦς τινος ὑποφρικιάσεως τὴν χάριν τοῦ νοστήμου ὀχιωῶντος προσώπου, τὴν φλόγα τῶν ὀφθαλμῶν, τὴν διεγερτικὴν ἔλξιν τῶν χειλέων τῆς.

— Ἴσως ἐφάνηκα πολὺ ψυχρὸς! ἐσκέπτετο ὁ πρίγγιψ ἔπρεπε νὰ τὴν κάμω νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἐνδιαφέρομαι περισσότερο ἀπὸ αὐτὴν διὰ τὸν πατέρα τῆς.

Ἡ Δινόρα εἶχεν ὄρεξιν νὰ κλαύσῃ τὴν ἀποπτᾶσαν χίμαιραν, ἐπιστρέφουσα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς. Δὲν εἶχεν εὖρει παρὰ τῷ Ρενέ τὴν καρδίαν, τὴν ὁποίαν προσεδόκα.

Μεθ' ὅλην τὴν ἀβρότητα του, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, τῆς εἶχεν ὀμιλήσει ὡς νὰ ἦτο ξένη. Ἐν τοσοῦτῳ δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύῃ ἐκεῖνος, ὄχι, δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ πτωχὸς πατέρας ἦτο ἀξίως καταδίκης. Τὸν ἤξευρε!

Διατὶ νὰ μὴ ἀπαντήσῃ ἀμέσως εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς; Διατὶ νὰ μὴ εἴπῃ—καὶ πῶς τοὺς ἐπερίμενε αὐτοὺς τοὺς λόγους—ὅτι δύναμαι νὰ κάμω διὰ τὸν πατέρα σας, θὰ τὸ δοκιμάσω!»

Ἦτο τόσῳ κατατεθλιμμένη, ἡ ἀπελπισία τῆς ζωῆς τῆς εἶχε ζωγραφισθῆ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ὥστε ἡ γηραιὰ Βι-

κτορία, ὅταν εἰσῆλθε, τὴν ἠρώτησε: «Τί εἶνε λοιπὸν ἀκόμη, θεέ μου;»

— Τίποτε· ὅτι ἔπρεπε νὰ συμβῆ, συνέβη. Ὅταν κανεῖς εἶνε δυστυχῆς, δὲν ἔχει πλέον φίλους· ἰδοὺ τὸ πᾶν.

Καὶ ὅμως εἶχε τόσας ἐλπίδας ἀναθέσει ἐπὶ τῆς συμπαθείας τοῦ πρίγγιπος Σαντεναί! Δὲν εἶχε σωστὰ λογαριάσει, ἀναμφιβόλως. Ἄφησε νὰ τὴν σύρουν, νὰ τὴν σύρουν τὰ νεανικά της ὄνειρα, νὰ ὄνειροπολῆ ἐκεῖνον, χωρὶς νὰ σκεφθῆ ἀμέσως, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔπρεπε νὰ σκεφθῆ: ὅτι ἴδεν ἦσαν τῆς αὐτῆς τάξεως, καὶ ἔρωι μεταξύ των ἦτο ἀδύνατος. Φεῦ! μάλιστα, ἀδύνατος! Ἄλλὰ τὸν ἠγάπα!

Καὶ τώρα, ἐν τῇ πικρίᾳ τῆς πλάνης τῆς, ἠσθάνετο ὅτι τὸν ἠγάπα. Τὸν ἀγνωστον ἐκεῖνον ἔρωτα, ἀγνωστον ἢ καταπιγασμένον, τὸν ἐξεδήλου μετὰ δριμυείας ζωηρότητος ἢ ἐδύνη τῆς, καὶ ποία ἦτο ἡ πραγματικὴ ἰσχὺς του. Ἦτο εὐδαίμων ἄλλοτε, ὅταν ἐσύχναζεν εἰς τοῦ Βερνιόν, διότι ἠλπίζεν ὅτι θὰ ἦτο ἐκεῖνος ἐκεῖ. Ἦτο χαρὰ τῆς ἡ ἐσπέρα, τὴν ὁποίαν διήρχετο ἀκούουσα ἐκεῖνον. Καὶ ἔφερε μαζὴ τῆς τὰ λογάκια του, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο τόσῳ γλυκὰ, τόσῳ γλυκὰ μὲ τὴν ἀργυρόρηλον φρεσκάδα των.

Τὸ πριγγιπόπουλο! τὸ μικροῦλί τῆς, ὁ Σαντεναί! Ὅταν ὀμιλοῦσαν περὶ αὐτοῦ ἐνώπιόν τῆς, ὑπερεπήνουν τὰς χάριτάς του, τὸ ἐπαγωγόν, τὸν τρόπον ἀκόμη τοῦ ἐκφράζεσθαι. Ἐκεῖνη τὸν εὗρισκε θελκτικὸν τῷ ὄντι, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ τίποτε, ἀπλοῦστατα, διότι τῆς ἤρεσκε. Ναι, τὸν ἠγάπα. Καὶ τὸ ἐπανελάμβανεν ἀκόμη καὶ τώρα, κολλῶσα τὸ μέτωπον ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐν τῷ θεωρεῖν τὴν πλατεῖαν, τὴν ὁποίαν ἡ ἐπερχομένη νύξ ἐκάλυπτεν ὡς διὰ μέλανος πέπλου.

Ὄρθια ἡ Δινόρα παρετήρει πρὸ ἐκυτῆς, ἀθυμούσα, σκεπτομένη ὅτι, ἀφοῦ ὁ πρίγγιψ δὲν προσήρχετο ἀρωγὸς, ἔπρεπε νὰ ἀπελπισθῆ· οὐδεὶς, οὐδεὶς θὰ ἐσπευδε νὰ τὴν βοηθήσῃ. Καὶ ἐδοκίμαζε φοικωδῆ ἐντύπωσιν ἐγκαταλείψουσα, μεγαλυνομένην ὑπὸ τῆς θλιβερότητος τοῦ ἐσπερινοῦ λυκαυγυός. Ἡ σκιά ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς ἐρήμου πλατείας, ἔνθα τὰ γυμνωμένα δένδρα ἠνωρθοῦντο ὑπεράνω τῶν εὐθυγραμμῶν σιδηρῶν τοῦ δρυφάκτου. Ὅπισθεν, ἠνήπτοντο τὰ φῶτα μεμακρυσμένων οἰκιῶν· ὁ ἀνακινούμενος καπνὸς, ἐξερχόμενος ἀπὸ τὰ βάθη τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς ἐζητμίζετο εἰς σκιαύγειαν τῆς ἐσπέρας, καὶ ἀντήγει τὸ σφύριγμα τῶν τραίνων τὰ ὁποῖα ἔφερον μακρὰν τῶν Παρισίων ἢ ὠδήγουν πρὸς τὴν ἄβυσσον πλῆθη ταξιδιωτῶν. Καὶ τὰ σφύριγμα ταῦτα τὴν συνεκίνησαν ὡς ἂν τὴν προσεκάλουν. Ἄχ! πῶς θὰ ἐγκατέλιπε τὸ Παρίσι ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀφίνετο φοικωδῶς ὀλομόναχη, γαμένη, μὲ ποία τρελλὴ χαρὰ θὰ τὸ ἀφινεν, ἐὰν εἶχε μαζὴ τῆς τὸν πατέρα τῆς· τὸν πατέρα τῆς, τὸν ὁποῖον τῆς ἀπέσπασα καὶ τὸν ἔκλεισαν ἐκεῖ κάτω!

Οὕτω, δὲν ἔπρεπε νὰ στηρίξῃ τὰς ἐλπίδας τῆς ἐπὶ τοῦ Σαντεναί. Τῆς τὸ εἶπαν δύο ἡμέρας προητέτερα, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ πιστεύσῃ. Οὔτε ἀκόμη τὸ ἐπίστευεν ἴσως, καθὼς κατάλαβεν ἔξαφνα, εὐρέθη περισσότερο στενοχωρημένος παρὰ ἀδιάφορος. Ἐνθυμεῖτο ὅτι μολοντοῦτο ἤθελε νὰ τῆς φανῆ ἀξίεραστος. Ἐπὶ στιγμὴν, ζητοῦσα τὴν χεῖρά του, εἶχεν αἰσθανθῆ τὴν χεῖρα τοῦ πρίγγιπος. Προσεπάθει νὰ ἐνθυμῆθῃ τοὺς τελευταίους λόγους, τοὺς ὁποίους τῆς εἶπε. Δὲν ἦτο ξηρὸς γαιετισμὸς, ἐνυπῆρχεν ἐκεῖ κάποια παρηγορία. Μήπως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παρεξηγήσῃ τὴν σημασίαν τῆς ὑπομονῆς, τὴν ὁποίαν τῆς ἐούσταιεν ὁ πρίγγιψ Σαντεναί;